

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **N. V. T., narozen X**
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení č. j. OAM-33644/ZM-2018

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty vedeném pod č. j. OAM-33644/ZM-2018.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Štěpána Svátka, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 12 200 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 22. 11. 2021 domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podané dne 29. 8. 2018.
2. Žalovaný podle žalobce žádost původně zamítl a odvolání proti jeho rozhodnutí bylo zamítnuto i Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“), avšak rozhodnutí Komise bylo zrušeno Krajským soudem v Praze v řízení sp. zn. 43 A 61/2019 a

následně Komise zrušila i rozhodnutí žalovaného, jemuž nová 60denní lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců počala plynout dnem vrácení věci k projednání (10. 6. 2021). V reakci na žádost žalobce o vydání opatření proti nečinnosti Komise opatřením ze dne 13. 10. 2021 žalovanému uložila vydat rozhodnutí do 30 dnů od doručení tohoto opatření, avšak ani v den podání žaloby žalovaný o žádosti nerozhodl, ačkoliv žalobce žalovanému poskytl potřebnou součinnost a doložil aktuální listinné podklady. Žalobce proto žádá, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí o žádosti bezodkladně ve lhůtě stanovené soudem.

3. Žalovaný ve vyjádření namítl, že prováděl a provádí veškeré nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí, a odkázal na obsah předložené kopie správního spisu. Posledním úkonem dne 14. 12. 2021 vyzval žalobce a jeho zástupce k seznámení se s podklady a vyrozuměl je o možnosti nahlížení do spisu. Žalobu proto navrhl zamítnout.
4. V replice žalobce poukázal na to, že žalovaný nijak nevysvětlil, proč jím zmiňované úkony neučinil v průběhu zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti. Žalovaný žádné šetření ani aktivitu nevyvíjí, žalobce ani nevyzval k odstranění vad žádosti, je tak nečinný.
5. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělil, že trvá na konání jednání, a žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správního spisu.
6. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, včetně bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany, jež měl žalobce k dispozici ve správním řízení (žalobcem popsané opatření proti nečinnosti je součástí předložené kopie správního spisu). Soud se proto zabýval žalobou věcně. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Z předložené kopie správního spisu soud zjistil, že v řízení o žádosti žalobce podané dne 29. 8. 2018 ve shodě s tím, jak to bylo popsáno v žalobě, žalovaný nejprve vydal dne 18. 3. 2019 zamítavé rozhodnutí a následně Komise dne 25. 7. 2019 odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí žalovaného potvrdila. K žalobě žalobce však Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 4. 2021, č. j. 43 A 61/2019-31, rozhodnutí Komise zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc Komisi vrátil k dalšímu řízení. Komise rozhodnutím ze dne 10. 6. 2021, jež podle připojené doložky nabylo právní moci téhož dne (samotné doručky ve spisu nejsou), prvostupňové rozhodnutí žalovaného zrušila a věc mu vrátila k novému projednání, souběžně ale proti rozsudku Krajského soudu v Praze podala kasační stížnost a správní spis předložila přímo Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „NSS“). Poté, co žalobce i bez výzvy doložil aktuální podklady a požádal o nahlížení do správního spisu, Komise opatřením ze dne 13. 10. 2021 (doručeným žalovanému téhož dne) přikázala žalovanému, aby do 30 dnů vydal rozhodnutí ve věci žalobcovy žádosti. Žalovaný požádal dne 25. 10. 2021 NSS o poskytnutí originálu správního spisu, neboť disponoval jen nekompletní kopii spisového materiálu. Dne 2. 11. 2021 NSS vrátil spis žalovanému (datum doručení není ze správního spisu zřejmé), který jej po zkopírování chybějících částí dne 11. 11. 2021 opět zaslal NSS. Posledními listinami ve spise jsou výzva žalobci (jeho zástupci) k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyrozumění o možnosti nahlédnout do (kopie) spisového materiálu datované dnem 14. 12. 2021.
8. Z předloženého správního spisu i z vyjádření žalovaného tak plyne, že nové rozhodnutí o žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty nebylo dosud vydáno, což si

soud ověřil u žalovaného též telefonicky. Soud se pokusil aktuální stav věci před vydáním rozsudku ověřit též na webových stránkách žalovaného (<https://frs.gov.cz/cs/ioff/application-status>), nicméně uvedený formulář umožňuje zjistit stav pouze u řízení zahájených od roku 2020. V každém případě platí, že žalovaný ani netvrdí, že by o žádosti rozhodl a takovou skutečnost nedokládá.

9. Vzhledem k tomu, že žádost byla podána již dne 29. 8. 2018 a po zrušení rozhodnutí Komise ze dne 25. 7. 2019 rozsudkem soudu je třeba na řízení nahlížet jako na dosud pravomocně neskončené, řídí se rozhodování žalovaného zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 16/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tj. ve znění účinném do 30. 7. 2019, jelikož se uplatní přechodné ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 176/2019 Sb., které stanovilo, že řízení dosud (tj. k 31. 7. 2019) pravomocně neskončená se dokončí podle dosavadního znění zákona o pobytu cizinců. V daném případě naopak nelze aplikovat ustanovení § 172 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017, jež se dovolává žalobce, a to již z toho důvodu, že dané ustanovení již v době podání žádosti pozbylo účinnosti.
10. Ustanovení § 169t v odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo rozhodne o žádosti ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky. Ustanovení § 169t zákona o pobytu cizinců však nestanoví žádnou lhůtu pro vydání rozhodnutí o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a to ačkoliv jinak rozlišuje řízení o vydání povolení k pobytu a o prodloužení platnosti takového povolení, jak je to patrné z § 169t odst. 7 řešícího dlouhodobé pobyty. Za takového stavu tedy zákon o pobytu cizinců speciální lhůtu pro řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nestanoví – je proto třeba vyjít z obecných lhůt ve správním řádu.
11. Podle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „správní řád“) platí, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ [písm. a)], a doba nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny [písm. b)].
12. V daném případě byl proto žalovaný povinen podle § 71 odst. 3 správního řádu o žádosti rozhodnout ve lhůtě 30 dnů (pokud by snad šlo o zvlášť složitý případ, pro což však soud nevidí důvody, do 60 dnů), a to počítané od právní moci zrušujícího aktu (viz např. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82, ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 151/2017-23, či ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 200/2020-31, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Rozhodujícím okamžikem bylo tedy datum 10. 6. 2021, neboť právě od něj žalovanému počala běžet lhůta 30 dnů pro vydání nového rozhodnutí. Posledním dnem lhůty tedy bylo pondělí 12. 7. 2021 (resp. v případě prodloužené lhůty úterý dne 9. 8. 2021).

13. Podle § 169t odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců se přitom vydáním rozhodnutí rozumí (nejde-li o negativní rozhodnutí) převzetí průkazu o povolení k pobytu (jímž se rozumí i zaměstnanecká karta), jde-li o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení jeho platnosti – jedná se o speciální úpravu ve vztahu k § 71 odst. 2 správního řádu. Skutečnost, že vydáním rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu je nutno rozumět až okamžik, kdy došlo k převzetí průkazu k povolení pobytu, ostatně vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017-24. V něm NSS vysvětlil, že vydáním rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu nelze rozumět vydání předkládací zprávy ani interního pokynu k udělení víza k pobytu nad 90 dnů. Týž právní názor zaujal NSS již v rozsudku ze dne 22. 8. 2017, č. j. 9 Azs 128/2017-32, bod 44, stejně jako v rozsudku ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 Azs 221/2021-32, bod 35. Předkládací zpráva je totiž toliko interní zprávou, resp. interním pokynem mířícím dovnitř organizační struktury žalovaného, která nemá z povahy věci žádné právní důsledky navenek. Teprve zákonem předpokládaný projev vůle žalovaného směrem k žalobci, který je mu řádně oznámen (v daném případě vydání zaměstnanecké karty), může představovat rozhodnutí o jeho žádosti s právními účinky z hlediska běhu zákonných lhůt pro rozhodnutí o žádosti.
14. Soud žalobě na ochranu proti nečinnosti musí vyhovět tehdy, jestliže ke dni vydání rozsudku povinnost žalovaného vydat žalobou požadované rozhodnutí trvá a zároveň již uplynula doba, v níž takové rozhodnutí mělo být vydáno. Tato doba zjevně již uplynula, dokonce již uplynula i náhradní lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti, žalovaný však požadované rozhodnutí stále nevydal. Je tak zcela nepochybně nečinný.
15. Závěr o nečinnosti žalovaného nemůže být zpochybněn ani potenciálně trvajícím potřebou uskutečňování dalších dílčích procesních úkonů v řízení o sporné žádosti. To by mohlo být relevantní pouze tehdy, pokud by z tohoto důvodu žalovaný oprávněně a včas přistoupil k přerušení řízení o aktuální žádosti. Ze správního spisu však neplyne, že by žalovaný takto postupoval (čímž by došlo ke stavění lhůty) ještě před uplynutím lhůty pro vydání žalobou požadovaného rozhodnutí. Pozdější přerušení řízení by přitom již žádné účinky nemělo, neboť lhůta, která již uběhla (a tudíž již neběží), se přirozeně nemůže stavět (srov. obdobně závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, publikovaném pod č. 2871/2013 Sb. NSS).
16. Vzhledem k tomu, že žalovaný netvrdí, že by o podané žádosti rozhodl a nic takového neplyne ani z obsahu jím předloženého správního spisu, nezbylo soudu než žalobě v plném rozsahu vyhovět a uložit žalovanému povinnost vydat rozhodnutí. Za přiměřenou lhůtu přitom soud považuje lhůtu v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
17. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 12 200 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 10 200 Kč, kterou tvoří odměna za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí věci a sepsání žaloby a repliky – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li žalovaný povinnost uloženou tímto rozsudkem ve stanovené lhůtě dobrovolně, může se žalobce domáhat nařízení exekuce či soudního výkonu rozhodnutí.

Praha 11. února 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu